

نابود باد امپریالیسم، جنگ و اشغال‌گری

کارگران سراسر جهان امسال با شعار نه به امپریالیسم، جنگ و اشغال‌گری، اول ماه مه، روز همبستگی بین‌المللی کارگران را با تظاهرات، راهپیمایی و گردهم‌آیی جشن می‌گیرند و نفرت و انزجار خود را نسبت به امپریالیسم و سرمایه‌داری ابراز می‌دارند.

مشارکت فعال و گسترده کارگران جهان در تظاهرات و راهپیمایی‌ها علیه جنگ افروزی قدرت‌های امپریالیست در خاورمیانه، از چندین ماه پیش، گویای این حقیقت است که کارگران جهان به خوبی به اهداف و مقاصد امپریالیستی جنگ و خطراتی که از این بابت بشریت را تهدید می‌کند، واقف‌اند.

نظام سرمایه‌داری جهانی با بحرانی همه‌جانبه روبروست. بارزترین تجلی این بحران، بحران اقتصادی ژرفی است که تاروپود این نظام را فراگرفته است و به یک بحران مزمن و ساختاری تبدیل شده است. این بحران که به عریان‌ترین شکل، حدت بی‌سابقه تضادهای لاینحل این نظام و پوسیدگی آن را برملا کرده است، بیان چیز دیگری جز بن‌بست تاریخی سرمایه‌داری و این حقیقت نیست که این تضادها به درجه‌ای از رشد و حدت رسیده‌اند که مبرم‌تر از هر زمان دیگر، راه حل خود را در نفی نظم موجود می‌طلبند.

شکست تلاش‌های سرمایه‌داران برای حل این بحران در طول چندین سال گذشته نیز بیان دیگری از همین حقیقت است. سرمایه‌داران بابه خدمت گرفتن تمام ابزارها و سیاست‌های اقتصادی و انتقال هرچه بیشتر بار سنگین و کمرشکن بحران به دوش کارگران، تلاش نمودند این بحران را به نفع خود حل کنند، اما بحران نه تنها مهارنشده، بلکه پیوسته ژرف‌تر گردید. اکنون، انحصارات جهانی به عنوان فرمانروایان واقعی دنیای سرمایه‌داری، جنگ را به عنوان آخرین راه حل در دستور کار قرار داده تا از طریق نابودی گسترده نیروهای مولده انسانی، یک باردیگر از طریق ویران‌گری براین بحران غلبه کنند. پیشبرد این سیاست توأم است با تشدید تضادهای انحصارات و قدرت‌های امپریالیست جهان.

بلوک امپریالیستی تحت رهبری آمریکا از هم اکنون یک رشته جنگ‌های توسعه‌طلبانه و تجاوزکارانه را برای تجدید تقسیم بازارها آغاز نموده و برآن نام مسخره جنگ‌های پیش‌گیرانه را نهاده است. آن گروه از قدرت‌های امپریالیست نظیر فرانسه، آلمان و روسیه که بازارها و منافع اقتصادی و سیاسی خود را در خطر می‌بینند به مخالفت آشکار با این تلاش امپریالیسم آمریکا و متحدین آن برخاسته‌اند. تضاد منافع این گروه‌بندی‌های امپریالیستی روز به روز تشدید می‌شود. هرچند که این تضادها هنوز به نقطه‌ای نرسیده‌اند که به رودررویی قهرآمیز امپریالیست‌ها بیانجامد، اما بالقوه متضمن خطر بروز یک جنگ جهانی است، که نتیجه‌اش نابودی میلیون‌ها انسان در سراسر جهان خواهد بود.

با درک این خطر است که میلیون‌ها کارگر و زحمتکش و نیروی صلح‌دوست جهان، در ابعادی بی‌سابقه به خیابان‌ها آمدند و با تظاهرات و راهپیمایی، مخالفت خود را با جنگ افروزی‌های امپریالیست‌ها اعلام نموده و به مقابله با آن برخاسته‌اند.

طبقه کارگر ایران نیز به عنوان یک جزء از ارتش جهانی کارگران، خود را در این مطالبات و مبارزات سهیم می‌داند. کارگران ایران همچون تمام هم‌زنجیران خود در دیگر کشورهای جهان، در نتیجه بحران اقتصادی و سیاست‌های ارتجاعی انحصارات جهانی که رژیم پاسدار منافع سرمایه‌داران در ایران، مجری و پیش‌برنده آن بوده است، با تشدید استثمار، ستم و فقری فزاینده روبرو بوده‌اند. سطح معیشت کارگران ایران دائماً تنزل کرده است و در چند سال اخیر، میلیون‌ها کارگر به صفوف بیکاران افزوده شده‌اند. رژیم حاکم بر ایران، به منظور تشدید استثمار کارگران و تامین سود هرچه بیشتر برای سرمایه‌داران داخلی و بین‌المللی، اکثریت عظیم کارگران ایران را از شمول قانون کار خارج نمود و بدین طریق حتا ابتدایی‌ترین حق و حقوق کارگران را از آنها سلب نمود. علاوه بر همه این‌ها کارگران ایران، همانند عموم توده‌های زحمتکش مردم، تحت حاکمیت

دیکتاتوری عربان رژیم جمهوری اسلامی از حقوق مدنی و دموکراتیک و آزادی‌های سیاسی نیز محروم‌اند. خطر جنگ و مصائب و بدبختی‌های ناشی از آن نیز برای طبقه کارگر ایران، خطری بالفعل‌تر است. قدرت‌های امپریالیست جهان که اکنون پس از اشغال نظامی افغانستان و عراق، دهها هزار نیروی نظامی را به همراه پیشرفته‌ترین سلاح‌ها بر نیروهای نظامی و پایگاه‌های پیشین خود در منطقه خاور میانه و خلیج فارس افزوده‌اند، در حال پیشبرد سیاست‌های توسعه طلبانه و اشغال‌گرانه خود در تمام این منطقه هستند. در ایران نیز رژیم ارتجاعی برسر کار است که از طریق سیاست پان‌اسلامیستی و حمایت و پشتیبانی از جنبش‌های ارتجاعی اسلامگرا، اهداف و مقاصد توسعه طلبانه و ضد بشری خود را دنبال می‌کند و مستمسکی برای جنگ افروزی امپریالیست‌هاست. لذا این خطر به‌عنوان خطری بالفعل همواره وجود دارد، که ارتجاع امپریالیستی و ارتجاع مذهبی حاکم بر ایران، جنگی را به مردم ایران تحمیل کنند که توده‌های کارگر و زحمتکش، هیچ نقشی و منفی در آن ندارند تنها سرمایه داران داخلی و بین‌المللی از چنین جنگی نفع می‌برند. پس بی دلیل نیست که حتا نمایندگان سیاسی بورژوازی اپوزیسیون ایران نیز از یک چنین جنگی حمایت می‌کنند. جنگی که جز کشتار، ویرانی، فقر، بدبختی و آوارگی چیزی عاید توده زحمتکش مردم نخواهد ساخت.

دفع این خطر و نجات توده‌های مردم ایران از شر تمام مصائبی که با آن روبرو هستند، از عهده طبقه کارگر ایران ساخته است.

طبقه کارگر ایران این قدرت و توانایی را دارد که انقلاب را بدیل جنگ قرار دهد و نه تنها توده‌های وسیع مردم را از خطر جنگ و فجایع آن و ستمگری‌های بی‌شمار رژیم ضد انسانی جمهوری اسلامی نجات دهد، بلکه وظیفه انترناسیونالیستی خود را در عالی‌ترین شکل ممکن انجام دهد.

تنها، انقلاب توده‌ای کارگران و زحمتکشان ایران است که می‌تواند سدی نیرومند، در برابر جنگ افروزی، توسعه طلبی و اشغال‌گری امپریالیسم ایجاد کند.

تنها، این انقلاب می‌تواند به مطالبات توده‌های وسیع مردم، پاسخی رادیکال و ریشه‌ای بدهد و با برقراری دموکراسی شورایی، بدیل طبقه کارگر را در برابر دموکراسی ادعایی توخالی امپریالیست‌ها و بورژوازی داخلی قرار دهد و این تاکتیک امپریالیستی را خنثا و برملا سازد.

این انقلاب، همچنین با تاثیرات دگرگون‌کننده‌ای که بر کل منطقه خواهد داشت، آن بخش از توده‌های ناآگاه منطقه را که تحت تاثیر مسموم‌کننده ارتجاع اسلامی قرار گرفته‌اند، از اسارت ایدئولوژیک سیاسی نجات خواهد داد و ضربه‌ای خردکننده بر جنبش‌های اسلام‌گرای منطقه وارد خواهد ساخت.

بنابراین شعار نه به امپریالیسم، جنگ و اشغال‌گری، از یک موضع کاملاً طبقاتی و رادیکال به معنای مبارزه برای نابودی امپریالیسم، جنگ و اشغال‌گری از طریق انقلاب کارگری و برقراری سوسیالیسم است. طبقه کارگر ایران از طریق سرنگونی جمهوری اسلامی و تسویه حساب با بورژوازی ایران است که می‌تواند این شعار را به واقعیت عملی تبدیل کند و به وظیفه انترناسیونالیستی خود عمل نماید.

با این امید و آرزو که طبقه کارگر ایران بتواند با انجام این کار سترگ، به وظیفه طبقاتی و انترناسیونالیستی خود به خوبی عمل کند، اول ماه مه، روز همبستگی بین‌المللی کارگران سراسر جهان را به عموم کارگران تبریک می‌گوییم.

سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی - برقرار باد حکومت شورایی

نابود باد نظام سرمایه داری

زنده باد سوسیالیسم

زنده باد همبستگی بین‌المللی کارگران

سازمان فدائیان (اقلیت)

اردیبهشت ۱۳۸۲